

РЕШЕНИЕ

№ 1440

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 05.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8007** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. Теофанис Теохаропулос, с ЛНЧ [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица]-132, ет. 3, офис 3, чрез адв. Г. Х. срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22002221000309-091- 001 /24.03.2022 г., издаден от Ф. С. Й. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Т. Н. В. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1004 от 24.06.2022г. на Е. С. П. - зам. директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, с който е установена отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител и едноличен собственик на капитала за задължения на дружеството за невнесени задължения на „ТРОФИМО“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] за: корпоративен данък за периодите от 2013 г. до 2014 г. общо в размер на 6 235.71 лв., ведно с лихви в общ размер на 5 000.85 лв.; данък върху добавената стойност /ДДС/ за данъчни периоди: от м. 07.2013 г. до м. 04.2015 г. и от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г. общо в размер на 59 420,88 лв., ведно с начислените лихви общо в размер на 35 796,28 лв.; данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 15 469,52 лв., ведно със съответните лихви в размер на 12 716,28 лв.; задължителни осигурителни вноски - държавно обществено осигуряване /ДОО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 10 181.20 лв., ведно с начислените лихви в размер на 8 363,84

лв.; универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 2 891,93 лв., ведно със съответните лихви в размер на 2 375,91 лв., както и за вноски за здравно осигуряване /ЗО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 4 572.92 лв., ведно със съответните лихви в размер на 3 756,66 лв.

В жалбата се навеждат доводи, че РА е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, както и издаден в нарушение на процесуалния закон и в противоречие с материалноправните разпоредби. Искането до съда е РА да бъде отменен изцяло.

В проведените публични съдебни заседания по делото, жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния му представител адв. С., поддържа жалбата по доводи изложени в нея, в това число и направено възражение за изтекла абсолютна погасителна давност. Подробни доводи за незаконосъобразността на оспорения РА освен в жалбата са доразвити и в депозираните писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по делото съобразно представен списък на разноските.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния му представител юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като препраща към съображенията, подробно изложени в решението на директора на Дирекция „ОДОП“. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд – София град, III отделение, 70-ти състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Извършената ревизия е повторна, по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е във връзка с Решение № 11/04.01.2021 г. на дирекция ОДОП С., с което е отменен Ревизионен акт № Р-22221017003979-091-001/12.08.2020 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия, при спазване на дадените указания.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22002221000309-020- 001/18.01.2021 г. издадена от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., /оправомощена със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С./, е възложено извършването на ревизия на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК, като управител и едноличен собственик на капитала на „ТРОФИМО“ ЕООД за задължения на дружеството за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периодите от 2013 г. до 2014 г.; по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди: от м. 07.2013 г. до м. 04.2015 г. и от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г.; по Закона за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения /ЗДДФЛ/ за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г., както и за дължими осигурители вноски по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ за ДОО за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 02.2013 г. и от м.05.2013 г. до м.08.2014 г., за УПФ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. и задължения по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ за здравно осигуряване /ЗО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г.

Въз основа на Решение за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос № Р-22002221000309-098-001/20.01.2021 г. издадено от Ф. С. Й., с което преписката е иззета от С. А. К. и Е. В. А. и за извършване на ревизията са определени

Т. Н. В. - ръководител на ревизията и Д. Н. Овнорова. Издадена е Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ № Р-22002221000309-020-002/20.01.2021 г. в която са намерили отражение промените на ревизиращия екип. На основание чл. 113, ал. 3, във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК са издадени ЗИЗВР № Р-22002221000309-020-001/23.08.2021 г. и № Р-22002221000309-020-004/20.09.2021 г. с които е удължен срокът за приключване на ревизионното производство за срок до 27.10.2021 г. Всички цитирани заповеди по хода на ревизионното производство са издадени от органа, издал първоначалната ЗВР. За връчването на първоначалната ЗВР, както и на други документи на ревизираното лице е извършен обмен на информация с данъчните власти на Република Гърция. От получения е отговор било установено, че цитираните заповеди и останалите доказателства, описани в РД са връчени на 26.05.2021 г. - лично на лицето, след посещение на служители на гръцката данъчна администрация на постоянния му адрес.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22002221000309-092-001/08.11.2021 г., срещу който в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното лице не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № Р-22002221000309-091- 001/24.03.2022 г., издаден от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Т. Н. В., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 01.04.2022 г

С ревизионния акт е ангажирана отговорността по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС в качеството му на управител и едноличен собственик на капитала за задължения на дружеството за невнесени задължения на „ТРОФИМО“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] за: корпоративен данък за периодите от 2013 г. до 2014 г. общо в размер на 6 235.71 лв., ведно с лихви в общ размер на 5 000.85 лв.; данък върху добавената стойност /ДДС/ за данъчни периоди: от м. 07.2013 г. до м. 04.2015 г. и от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г. общо в размер на 59 420,88 лв., ведно с начислените лихви общо в размер на 35 796,28 лв.; данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 15 469,52 лв., ведно със съответните лихви в размер на 12 716,28 лв.; задължителни осигурителни вноски - държавно обществено осигуряване /ДОО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 10 181.20 лв., ведно с начислените лихви в размер на 8 363,84 лв.; универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 2 891,93 лв., ведно със съответните лихви в размер на 2 375,91 лв. както и за вноски за здравно осигуряване /ЗО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 4 572.92 лв., ведно със съответните лихви в размер на 3 756,66 лв.

Органите по приходите за изясняване фактите и обстоятелства от значение за данъчното облагане на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, са извършили редица процесуални действия.

Било установено, че през ревизираните периоди Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е представляващ и едноличен собственик на капитала на „ТРОФИМО“ ЕООД.

Установено било, че „ТРОФИМО“ ЕООД има изискуеми публични задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, както следва: за корпоративен данък за 2013 г. и 2014 г. общо в размер на 6 235.71 лв.; за данък върху добавената стойност за периодите от 01.07.2013 г. до 31.12.2015 г. общо в размер на 59 420,88 лв.; за данък

върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения в размер на 15 649.52 лв.; за вноски за държавно обществено осигуряване /ДОО/ за осигурители в размер на 10 181,20 лв.; за вноски за здравно осигуряване за осигурители в размер на 4 572.92 лв.; за вноски за УПФ за осигурители в размер на 2 891,93 лв. за периодите от 01.01.2008 г. до 31.08.2014 г. Начислени са и съответните лихви. Констатирано е, че задълженията произтичали от подадени декларации образец б, подадени справки декларации по ЗДДС и подадени годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 92 от ЗКПО. както и че дружеството е преустановило плащане на задълженията си за данъци и осигуровки от началото на 2013 г.

С протокол № Р-22002221000309-П.-001/11.06.2021 г. са приобщени доказателствата, събрани в хода на първата ревизия, приключила с отменения РА, в това число извлеченията от банковите сметки на физическото лице в „АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, „РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и на „ТРОФИМО“ ЕООД в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, „РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД. При първата ревизия било установено, че от личните си банкови сметки Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е теглил и внасял суми в особено големи размери, които според ревизиращите не са относими към получаваните от лицето доходи от трудови правоотношения. При анализа на предоставената информация от банките за движението на парични средства на дружеството било констатирано, че са налице изходящи преводи към контрагенти на „ТРОФИМО“ ЕООД /в особено големи размери към „БИСЕР ОЛИВА“ АД. спрямо стойността на доставните фактури/, плащани са вноски за автомобил С. БМВ 3 ЕР РЕИХЕ. постъпили са входящи преводи в особено големи размери от „О. Г. БР“ ЕООД /клиент на „ТРОФИМО“ ЕООД/, както и входящи и изходящи преводи от и за „ФУД СЪРВИЗ ЕНД РИТЕЙЛ“ ЕООД/ доставчик и клиент на „ТРОФИМО“ ЕООД/ с предмет аванс и хранване и др. Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е извършвал тегления в брой от банковите сметки на дружеството, както и от лицето С. Х. А. с ЕГН [ЕГН] /на трудов договор от 01.07.2013 г. до 18.08.2014 г. на длъжност асистент продавач в „ТРОФИМО“ ЕООД/ също е внасяло суми в особено големи размери по банковите сметки на Г. ТЕОФАНИС.

На основание чл. 45 от ДОПК били извършени насрещни проверки на „ТРОФИМО“ ЕООД; „КОНДИКА“ ЕООД. ЕИК[ЕИК]; „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ ООД, ЕИК[ЕИК]; „БИСЕР ОЛИВА“ АД, ЕИК[ЕИК]; „ОЙЛ ГРЕЙН БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; С. Х. А., ЕГН [ЕГН]; „ФУД СЪРВИЗ ЕНД РИТЕЙЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „АУТО БАВАРИЯ“ ООД, ЕИК[ЕИК]; С.-92“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „МАРГЕЛ-М“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „МС-АУТОРЕНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като установените данни са отразени в Протоколи за извършените насрещни проверки /ПИНП/, подробно описани в РД.

При изследването на парични преводи от и към сметката на „БИСЕР ОЛИВА“ АД, правени, както от сметките на физическото лице - Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС, така и от сметките на „ТРОФИМО“ ЕООД са приложени документи, че същите са във връзка с договор за посредничество между проверяваното дружество и гръцки контрагенти с участието на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС. При насрещната проверка на „О. Г. БР“ ЕООД, за постъпвали суми към и от сметката на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС са приложени документи, че лицето имало сключен договор за посредничество, между „ОЙЛ ГРЕЙН БГ“ ЕООД - възложител и „ФУД СЪРВИЗ ЕНД РИТЕЙЛ“ ЕООД - посредник. Съгласно писмени обяснения, във връзка

с осъществяването на посредническа дейност на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС са преведени суми, под формата на служебни аванси за разплащане с контрагенти от името и за сметка на „О. Г. БГ“ ЕООД. При насрещната проверка на С. Х. А. лицеето било посочило, че внасяните суми към сметките на „ТРОФИМО“ ЕООД са й предоставяни от Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС, а тегленията са във връзка дейността на дружеството - за заплати и заплащане на наем. Органите по приходите са изследвали движението на парични средства по банковите сметки на „ТРОФИМО“ ЕООД. Освен, че са установени получени и извършени преводи от и към юридически лица, за някои от които са налице данни в подадените дневници за покупки и продажби към справките-декларации по ЗДДС, са открили тегления и внасяне на суми в брой от ревизираното лице.

От банковата сметка на дружеството „О. бизнес лидер online“ в лева с IBAN [банкова сметка] в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД през 2013 г. Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е изтеглил 82 676.98 лв. и е направил вноски в размер на 2 613,50 лв. За разликата между изтеглени и внесени пари в размер на 80 063,48 лв. не е предоставил доказателства за разходването им за дейността на дружеството, въпреки че изрично са му изискани такива. По разплащателна сметка на дружеството в лева в Р. Б. АД с IBAN [банкова сметка], съгласно банковите извлечения лицето е изтеглило в брой през 2013 г. сумата от 108 019,90 лв. и е направило вноски по сметката в размер на 21 134,69 лв. За сумата в размер на 86 885.21 лв. /разлика между изтеглени и внесени/ не са представени доказателства, че са разходвани за дейността на дружеството. През 2014 г. Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е изтеглил на каса от сметката на дружеството сума в размер на 10 720,00 лв.. както и са платени разходи в размер на 15 626.80 лв. по фактури за лизинг на лек автомобил и консумативи. За 2014 г. лицето не е направило вноски по сметката на дружеството. От сметката на „ТРОФИМО“ ЕООД в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД през 2013 г. освен, че е наредил прашания към трети лица по фактури, ревизираният субект е изтеглил в брой сумата от 5 400.00 лв.. без да са предоставени разходни документи. Установено е, че Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е изтеглил парични средства от банковите сметки на дружеството в общ размер на 183 068,69 лв., за които липсват доказателства, че са разходвани за дейността на „ТРОФИМО“ ЕООД. Изследвани са и паричните потоци по банковите сметки на физическото лице, при което е установено, че Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е направил вноски в брой по личните си банкови сметки за периода 2013 г. - 2014 г. общо в размер на 144 727.61 лв. и 104 639,410 евро /204 763,33 лв./. Изложеното е дало основание на органите по приходите да формират извод, че са налице умишлени действия от страна на ревизираното лице, целящи избягване на плащането на просрочени и текущи задължения на дружеството. С тези действия ревизираното лице, имащ качеството на управител, е отклонявал парични средства на дружеството, което е довело до намаляване на имуществото на „ТРОФИМО“ ЕООД и поради тази причина не са изплатени задълженията за данъци и осигуровки на предприятието към бюджета. На основание чл. 19. ал. 2 от ДОПК на жалбоподателя е установена отговорност, в качеството на управител на „ТРОФИМО“ ЕООД, за данъчни и осигурителни задължения за ревизирания период в пълен размер, предвид обстоятелството, че намалението на имуществото, представляващо извършени плащания към лични банкови сметки на управителя и трети лица, надвишава размера на формираните задължения.

Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС оспорил по административен ред Ревизионен акт

/РА/ Р-22002221000309-091- 001/24.03.2022 г., като с Решение № 1004 от 24.06.2022г. на Е. С. П. - зам. директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, РА е потвърден.

По делото е изслушаното и прието от съда, като неоспорено от страните заключение на вещо лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че всички документи по ревизията са подписани с КЕП по смисъла на Регламент /ЕС/ 910/2014. Вещото лице е констатирало, че двете ЗИЗВР са връчени електронно, съответно на 03.10.2021 г. и на 04.10.2021 г., а РА е връчен също електронно на 01.04.2022 г. За всички останали документи имало данни за връчване чрез гръцките власти. Вещото лице е посочило, че всички електронни документи се считали за връчени след активиране на препратката /линк/ от получателя на имейла, като в ИС „Контрол“ се пазели записи за времето на активиране на препаратката, както и IP адреса от който това се е случило.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е връчено на 24.06.2022 г., а жалбата до съда е депозирана чрез директора на дирекция „ОДОП“ чрез куриер на 08.07.2022 г., поради което е спазен срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

Наред с посоченото жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване акт и от негов адресат.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № Р-22002221000309-091- 001 /24.03.2022 г., издаден от Ф. С. Й. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Т. Н. В. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1004 от 24.06.2022г. на Е. С. П. - зам. директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, с която е ангажирана отговорността по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС в качеството му на управител и едноличен собственик на капитала за задължения на дружеството за невнесени задължения на „ТРОФИМО“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] за: корпоративен данък за периодите от 2013 г. до 2014 г. общо в размер на 6 235,71 лв., ведно с лихви в общ размер на 5 000,85 лв.; данък върху добавената стойност /ДДС/ за данъчни периоди: от м. 07.2013 г. до м. 04.2015 г. и от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г. общо в размер на 59 420,88 лв., ведно с начислените лихви общо в размер на 35 796,28 лв.; данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 15 469,52 лв., ведно със съответните лихви в размер на 12 716,28 лв.; задължителни осигурителни вноски - държавно обществено осигуряване /ДОО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 10 181,20 лв., ведно с начислените лихви в размер на 8 363,84 лв.; универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 2 891,93 лв., ведно със съответните лихви в размер на 2 375,91 лв., както и за вноски за

здравно осигуряване /ЗО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 4 572.92 лв., ведно със съответните лихви в размер на 3 756,66 лв.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и е в предвидената от чл. 120, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК форма. Съдържа всички реквизити съгласно чл. 120, ал. 1, т. 1 – т. 8 от ДОПК. Посочено е името и длъжността на органите, които го издават, номерът и датата на издаването му, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в хода на ревизионното производство, мотивите за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва и подпис на издателя му. В съответствие с чл. 120, ал. 2 от ДОПК към ревизионния акт е приложен ревизионният доклад, който е неразделна негова част.

Производството, послужило за издаване на оспорения ревизионен акт е протекло при спазване на предвидените процесуални правила и не са допуснати нарушения, които да обосновават отмяната му. От съставените от органите по приходите, в изпълнение на правомощията им, протоколи, които съответстват на изискванията за форма и реквизити, е видно, че ревизиращият екип и делегираните служители на данъчната администрация, са провели производството при спазване на принципите за законност, обективност, добросъвестност, право на защита и служебно начало. Положили са усилия за приобщаване на всички относими към предмета на ревизията доказателства и са осигурили възможност на ревизирания обект да реализира процесуалните си права. В съдебното производство не са ангажирани доказателства, от които да се установява нещо различно от обективирания, в приложените протоколи, действия и изявления. Затова изводът на съда е, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да се приемат за съществени. Следва да се отбележи и това, че от приобщените доказателства в това число и от заключението на вещото лице се установява, че заповедта за възлагане на ревизия, заповедта за нейното изменение, ревизионният доклад и ревизионният акт са подписани от издателите им с валидни, към момента на подписването, електронни подписи, положени в съответствие със Закона за електронния документ и електронния подпис. Доказателства за това са приложени по делото. От изложеното до тук следва, че оспореният ревизионен акт отговаря на изискванията на закона за материална компетентност на издателя му, процесуална законосъобразност и обосноваване.

По отношение на релевираните в жалбата доводи, че посочените по-горе документи, а именно ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са връчени в нарушение на Глава шеста „Съобщения“ от ДОПК, регламентиращи способите за връчване на документи, съобщения и издадени от органите по приходите актове, съдът намира за неоснователни.

Съгласно чл. 29, ал. 1 и ал. 4, вр. с чл. 33 от ДОПК уреждат, че връчването на съобщения в административното производство се извършва на адреса за кореспонденция на субекта. Съобщенията могат да се връчват чрез изпращане по телефакс, по електронен път при използване на квалифициран електронен подпис на органа по приходите, електронен печат по смисъла на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги или по реда на чл. 26 от Закона за

електронното управление.

Всяко лице има право да посочи пред органите по приходите електронен адрес за получаване на съобщения, по арг. от чл. 28, ал. 2 от ДОПК. Именно на този електронен адрес следва да бъде изпратено електронното съобщение в хипотезата на чл. 29, ал. 4 от ДОПК.

Разпоредбата на чл. 143м, ал. 1 ДОПК предвижда, че местната приходна администрация може да изпрати на запитан орган на друга държава - членка на Европейския съюз искане за връчване на актове и документи, издадени от органите по приходите, свързани с прилагането на законодателството в областта на данъците по чл. 143б ДОПК. За да се прибегне до този способ обаче, разпоредбата на чл. 143м, ал. 4 ДОПК поставя изискване искането по ал. 1 да може да бъде отправено до друга държава - членка на Европейския съюз, само в случай че не е възможно връчването да се извърши на територията на страната или когато подобно връчване би довело до прекомерни трудности. Законът ясно и недвусмислено предвижда, че за връчване по този ред, е необходимо, в условията на алтернативност, или да не е възможно актът да бъде връчен по основния, предвиден от закона начин, или връчването да е обвързано с прекомерни трудности.

В конкретния случай, от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че органите по приходите са изчерпали реда за връчване на ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА предвиден в Глава шеста "Съобщения" на ДОПК. От представените по делото Протоколи № АА0854963, № 0854954, № 0855016 се установява, че е извършено посещение на адресите посочени от лицето, като последното не е открито. От страна на органите по приходите е прозвънено на посочен от ревизираното лице телефон, който телефон е на адвокатско дружество, което не представлявало лицето; поискано било съдействие и от 01 РУ на МВР за установяване на друг адрес на лицето и информация за влизане и излизане на ГКПП на Р.България, като е посочено, че лицето нямало друг деклариран адрес и имало преминавания през границите на Р.България. При тези данни и с оглед обстоятелството, че е налице трудност за връчване на ревизионните документи органите по приходите са връчили първоначалната ЗВР № Р-22002221000309-098-001/20.01.2021 г., заедно със ЗИЗВР и изготвеното за целите на ревизията ИПДПОЗЛ на ревизираното лице по реда на чл.143м, ал.1 от ДОПК чрез гръцката данъчна администрация на 26.05.2021 г. чрез изпращане на молба с референтен номер V. BG 034297EL147A21 20210326 RN R за ТД.xml. РД № Р-22002221000309-092-001/08.11.2021 г. също е връчен чрез гръцката данъчна администрация чрез молба за сътрудничество с референтен номер V. BG 035990 EL 4VP 22 20220105 KN Rbg.xml. Преди предприемане на действия за връчване по линия на международния обмен, се установява, че органите по приходите на направили опити посочените документи да бъдат връчени електронно, но имейлите не били активирани от страна на жалбоподателя. Останалите ЗИЗВР, както и обжалвания РА са връчени на декларирания електронен адрес за кореспонденция: [електронна поща]. Видно от подадената жалба към настоящата инстанция, посоченият e-mail се ползва от ревизирания субект.

При това положение от страна на органите по приходите са спазени процесуалните норми за връчване на документите, съобщенията и издадени от органите по приходите актове.

По отношение на възражението за нарушение на срока за извършване на ревизията по чл. 114, ал.1 от ДОПК, съдът намира и тези доводи за неоснователни.

Съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията, като съгласно чл. 113, ал. 2 ДОПК ЗВР следва да бъде връчена на ревизираното лице. Постоянна е практиката на

Върховния административен съд, че началото на ревизията се поставя не от датата на издаването на ЗВР, а от датата на нейното редовно връчване на ревизирувания субект, тъй като към този момент на същия стават известни основните елементи на ревизията - нейния обхват; приходните органи, които ще извършват съответни процесуални действия; срок на извършване на ревизията.

Установява се от представените по делото доказателства, че в ЗВР № Р-22002221000309-098-001/20.01.2021 г. е определен 3 месечен срок за извършване на същата. Този срок е започнал да тече съгласно цитираната разпоредба от връчване на ЗВР на лицето, т.е. от 26.05.2021 г. и е завършва на 26.08.2021 г. С последващите ЗИЗВР № Р-22002221000309-020-001/23.08.2021 г. и № Р22002221000309-020-004/20.09.2021 г. е удължен срокът за приключване на ревизионното производство с още два месеца, като е определен нов краен срок до 27.10.2021 г., който изцяло съвпада с регламентирания такъв за извършване на ревизия по чл.114 от ДОПК

Следва да се посочи, че в своята практика ВАС многократно е посочвал, че сроковете по чл. 114, ал. 1 и ал. 2 ДОПК за извършване на ревизията не са преклузивни, а инструктивни, но осъществените след изтичането им процесуални действия и събраните доказателства не се вземат предвид. Само по себе си неспазването на сроковете за провеждане на ревизионното производство и за издаване на РД и РА не би могло да рефлектира върху валидността на оспорения акт, когато той е издаден от материално, териториално и персонално компетентни органи, какъвто е и настоящият случай.

По материалната законосъобразност на акта:

Преди да разгледа жалбата по същество относно прилагането на материалния закон, съдът намира, че следва да се произнесе по изрично направеното в жалбата, възражение за давност относно установените с обжалвания РА публични вземания.

Безспорно е, че Данъчно-осигурителният процесуален кодекс в чл. 162 определя кои са публичните държавни и общински вземания, като в, ал. 2, т. 1 и т. 9 сочи като такива вземанията за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета и лихвите върху тях.

Съгласно чл. 171, ал. 1 и ал. 2 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Трайна е практиката на съдилищата, че лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2 на чл. 171 ДОПК, независимо от начина на погасяване на главницата, което към настоящия момент е възпроизведено в чл. 171, ал. 3 ДОПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 и, ал. 2 ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки, а се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност /чл. 171, ал. 3 ДОПК/.

Давността е институт на материалното право и представлява период от време, определен по продължителност от закона, през който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява. За нуждите на изпълнителното производство по ДОПК погасителната давност е способ, чрез който се преустановява възможността публично задължение да бъде събрано принудително. Позоваването

на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. При образуването на изпълнителното дело длъжникът не взема участие, следователно с това действие не може да бъде прекъсвана давността.

Съгласно ТР № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия погасителната давност е юридически факт, свързан с определен в закона период от време, след изтичането на който се поражда субективно непритезателно право за длъжника да откаже изпълнение на паричното си задължение. В същото това ТР е посочено, че образуването на изпълнително дело по чл. 220, ал. 1 от ДОПК е предпоставка за предприемане на действия по принудително изпълнение, но не представлява такова действие и не може да доведе до прекъсване давността по чл. 172, ал. 2 ДОПК. Формиран е и извод, че съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК не прекъсва давността.

Действията по принудително изпълнение са уредени в раздел Четвърти, глава 25 на ДОПК и включват - образуване на изпълнително дело по чл. 220 ДОПК /съответно присъединяване на вземане за събиране по вече образувано такова - чл. 217, ал. 1 ДОПК/, изпращане на съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 от ДОПК, налагането на запор и вписването на възбрана. Налагането на запор или вписването на възбрана след започването на изпълнителното производство не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, съгласно която в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки /очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство/, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на запор, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Следователно, налагането на запор или вписването на възбрана, с постановление на публичен изпълнител, в условията на започнало изпълнително производство, винаги има характер на действие по принудително изпълнение.

В конкретния случай следва да се извърши преценка относно последиците от наложените обезпечителни мерки - спиране или прекъсване на давността.

На анализ подлежи намира ли приложение разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, касаеща спирането на давността при налагането на обезпечителни мерки. В случая от събраните по делото доказателства се установява, че за спорните в настоящото производство задължения са наложени обезпечителни мерки на основании чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 195, ал. 1 и ал. 3 от кодекса, а именно запор до всички лицензирани търговски банки. На дружеството жалбоподател са издадени две Постановления за налагане на обезпечителни мерки на основание чл. 195, ал. 1 от ДОПК. С ПНОМ с изх. № 53-00-1034/29.04.2014 г., касаещо задълженията на дружеството по подадени справки-декларации по ЗДДС за данъчни периоди: м. 07.2013 г., м. 08.2013 г., м. 10.2013 г., м. 11.2013 г., м. 12.2013 г., м. 01.2014 г., м. 02.2014 г., м. 03.2014 г., годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО за финансовата 2013 г., декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201 от ЗКПО за 2013 г., както и декларираните задължения с подадени декларации образец 6 за периодите от м. 07.2013 г. до м. 03.2014 г. е наложен запор на наличните и постъпващи суми по банковите сметки на „ТРОФИМО“ ЕООД. Цитираното ПНОМ е връчено на 14.05.2014 г. чрез лицензиран пощенски оператор, лично на представляващия Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС, съгласно приложената обратна разписка. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение, на основание чл. 221 от ДОПК с изх.

№8135-000001/03.11.2014 г., с което дружеството е уведомено, че има образувано изпълнително дело за неплатени вземания в ТД на НАП С. под № 8135/2014 г. Видно от изложението на документа, подробно са изброени основанията и периода, за който се отнасят задълженията, както и размерът на задълженията /67 797,23 лв./ и начислените до момента лихви /4 969,45 лв./. Същите, напълно съвпадат с периодите, за които на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПОЛУС е ангажирана отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК за задължения на „ТРОФИМО“ ЕООД и установени с процесния РА. Съобщението е връчено чрез лицензиран пощенски оператор на 14.11.2014 г., съгласно обратната разписка, в която получател посочено лицето А. - счетоводител. Видно от разпечатките за движението на парични средства по банковите сметки на дружеството, както и от извършената насрещна проверка, лице със същата фамилия е служител на „ТРОФИМО“ ЕООД и е оперирало с банковите сметки дружеството. С отговора от дирекция „Събиране“ е изпратено Разпореждане с изх. № С160022-105-0038089/26.07.2016 г. за присъединяване на задължения към образуваното изпълнително дело на „ТРОФИМО“ ЕООД № 22140008135/2014 г., с което са добавени задължения на дружеството по ЗКПО за 2013 г. и по ЗДДС. декларирани със съответните данъчни декларации за периоди от м. 10.2014 г. до м. 04.2015 г. и за м. 12.2015 г.

Второто издадено ПНОМ на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1. във връзка с чл. 195, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК е с № С160022-022-0016556/26.07.2016 г. и с него е наложен заповор върху наличните и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството във всички банки в страната. Видно от приложената обратна разписка изброените документи са връчени на 01.08.2016 г. чрез лицензиран пощенски оператор на декларирания адрес за кореспонденция на дружеството.

В хода на повторната ревизия, с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С210022-023-0003089/12.11.2021 г., във връзка с чл. 155, ал. 4 от ДОПК е изменено основанията за налагане на предварителни обезпечителни мерки, наложени с ПОМ с изх. № С 190022-023-0002271/17.07.2019 г. и с изх. № С190022-023- 0002280/18.07.2019 г. на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС, които са продължени по реда на чл. 121, ал. 4 от ДОПК от АССГ с Определение № 8919/18.11.2019 г. до приключване на ревизионното производство и издаване на РА. След неговото издаване са продължени по реда на чл. 121, ал. 6 от ДОПК, във връзка с чл. 195 от ДОПК с Постановление с изх. № С200022-139-0001729/04.09.2020 г., поради което на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, тъй като ревизионното производство е възобновено и същото продължава да е висящо е издадено цитираното по-горе постановление за изменение № С210022-023-0003089/12.11.2021 г. на налагане на обезпечителните мерки, като остава в сила заповорно съобщение № 090022-003-0058945/17.07.2019 г.. продължено със заповорно съобщение с изх. № С200022-003-0040023/04.09.2020 г. за ТБ „АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“ АД за сумата от 149 641,80 лв.

При тези данни и след отпадане на основанията за това започва да тече срокът, който не е бил изтекъл към момента на настъпилото прекъсване на давността.

Следва да се отбележи обаче, че в съдебната практика се утвърждава като основание за прекъсване на давността налагането на обезпечителни мерки в хода на образувано изпълнително производство, тъй като чрез тях започва принудителното изпълнение, т.е. налагането на ОМ в конкретния случай не е основание за спиране на давността.

Съгласно ТР № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната

давността, без длъжникът да е узнал за това. От тълкуването на чл. 172, ал. 2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. В случая длъжникът е уведомен за предприемането на принудително изпълнение, вкл. и чрез изпълнение на някои от заповестите съобщения. По делото са налице и доказателства, че на длъжника са връчени заповестите съобщения, съответно на 14.11.2014 г. и на 01.08.2016 г., поради което давността е била прекъсната.

Независимо от това и доколкото бяха изложени подробни съображения относно прекъсването на давността, то и за основанието за спиране, ако се приеме, че такова в действителност е осъществено чрез ПНОМ, лицето следвало да е узнало, доколкото органът е длъжен на уведоми задълженото лице за предприетите срещу него действия по принудително изпълнение на публични задължения. В случая лицето, както се посочи по-горе е уведомено лично за предприетите спрямо него действия по принудително изпълнение на публични задължения.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че не са погасени по давност установените с РА публични задължения на ревизираното лице.

Независимо от посоченото в решението на решаващия орган, че спрямо най-рано възникналото задължение за неплатени от „ТРОФИМО“ ЕООД вноски за ДОО, УПФ, ЗО и данък върху доходите от трудови правоотношения за м. 01.2013 г. по подадени декларации обр. 6 и за които на жалбоподателя е ангажирана отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК следва да се счита за погасено на 01.01.2024 г. поради изтичане на абсолютната давност регламентирана в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, доколкото същите е снадвало да бъдат платени през 2013 г., съответно давностният срок е започнал да тече от 01.01.2014 г., а абсолютната 10 г. давност е изтекла на 01.01.2024 г., независимо от спирането и прекъсването, съдът намира за неправилно.

На първо място, следва да се посочи, че задължения по ДОО, УПФ, ЗО и данък върху доходите от трудови правоотношения за м.01.2013 г. давностният срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК е започнал да тече на 01.01.2015 г. и абсолютната давност изтича на 01.01.2025 г. На следващо място органите по приходите не са съобразили и обстоятелството, че абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага съобразно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., /ЗМДВИП/, обнародван в бр. 28 на "Държавен вестник" от 24.03.2020 г. Съгласно § 29, т. 1 от ПЗР на Закона до отмяна на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, а съгласно т. 2 от същия параграф, освен в случаите на чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира да тече и за времето на извънредното положение. Цитираните разпоредби на § 29 от ПЗР на ЗМДВИП дават основание да се приеме, че от 24.03.2020 г., когато влизат в сила, до края на обявеното извънредно положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не тече. Отделно, в § 13 от ЗИД на Закона за здравето /обн., ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г./ е регламентирано, че сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение, продължават да текат след изтичане на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Следователно, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, който е спрял на 24.03.2020 г., започва да тече отново от 21.05.2020 г. и предвид изричната разпоредба, че до края на извънредното положение 10-годишният давностен срок не се прилага, то същият е следвало да бъде удължаван с периода 24.03.2020 г. - 20.05.2020 г. /58 дни/.

Относно материалноправните установявания по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, съдът намира следното:

Нормата на чл. 19 ДОПК, в приложимата редакция, урежда два отделни състава на отговорността и различни прояви на неправомерно поведение на третото лице (укриване по ал. 1 и извършване на плащане или отчуждаване на имущество по ал.

2), които водят до невъзможност установени публични задължения да бъдат събрани. Всички оплаквания на жалбоподателя релевираны във връзка с предпоставките по ал. 1 на чл. 19 от ДОПК касаещи липса на укриване на факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител, съдът намира за ирелевантни в настоящия случай, тъй като основание за ангажиране на отговорността с процесния РА, потвърден с решението на горестоящия административен орган е единствено нормата на чл. 19, ал. 2, т. 1 ДОПК.

Приложимият в случая фактически състав на чл. 19, ал. 2 ДОПК урежда изчерпателно елементите, които следва да са дадени кумулативно: 1. Субект на отговорността - управител, член на орган на управление, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 ДОПК; 2. Наличие на непогасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски; 3. Недобросъвестно извършване на някое от посочените в т. 1 или т. 2 на чл. 19, ал. 2 ДОПК действия; 4. Невъзможност да бъде погасено вземането - чрез допустимите доказателствени средства органът по приходите следва да докаже, че дружеството не разполага с имущество да покрие съществуващите публични задължения; 5. Причинно-следствена връзка между недобросъвестното поведение и намаляването на имуществото на задълженото лице, водещо до невъзможност да бъдат погасени задълженията; 6. Граници на отговорността - по арг. от чл. 19, ал. 4 ДОПК същата е ограничена до размера на извършените плащания, респ. до размера на намалението на имуществото.

По отношение на отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК препятстването се състои в извършването на разпореждане /плащания или отчуждителни сделки/ с имуществото на задълженото юридическо лице, водещи до намаляване на това имущество до степен, непозволяваща изпълнението на възникналите задължения. От съществено значение е наличието на недобросъвестно поведение на съответното лице. При преценяване добросъвестността на лицата трябва да се вземат предвид всички факти, както и знанието относно наличието на възникнали данъчни задължения или такива за задължителни осигурителни вноски, като е без значение е дали същите са установени с издаването на съответния индивидуален административен акт или с подаването на декларация. Посочените от чл. 19, ал. 2 от ДОПК способности за намаляване на имуществото са два: плащане в натура или в пари от имущество на задълженото юридическо лице, представляващо разпределение на печалбата, или отчуждаване на имущество на задълженото лице безвъзмездно или на цени, значително по-ниски от пазарните. Легалните дефиниции на понятията "дивидент" и "скрито разпределение на печалбата" са дадени в § 1, т. 4 и 5 от ДР ЗКПО.

В случая от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че към ревизираните периоди Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС е бил управител, собственик на капитала и представляващ на „ТОРФИМО“ ЕООД. Установява се, че „ТОРФИМО“ ЕООД има непогасени публични вземания, произтичащи от декларирани, но невнесени задължения, посочени в подадени СД по ЗДДС, годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО и декларации обр. 6 за данък върху доходите на физическите лица и задължителни осигурителни вноски. Тези факти се потвърждават и от предприетите от органите по приходите действия за събиране на публичните вземания от самото задължено юридическо лице в съответствие с чл. 200 от ДОПК /образувано изпълнително дело № 8135/2014 г. и Разпореждане с изх. № С160022-105-0038089/26.07.2016 г. за присъединяване на задължения към образуваното изпълнително дело № 22140008135/2014 г. на „ТРОФИМО“ ЕООД, с което са добавени задължения на дружеството по ЗКПО за 2013 г. и по ЗДДС, декларирани със съответните данъчни декларации за периоди от м. 10.2014 г. до м.

04.2015 г. и за м. 12.2015 г., но дългът на дружеството е квалифициран като трудно събираем, въпреки предприетите действия по принудително събиране.

Предвид изложеното налице са първата, втората и четвъртата предпоставка на чл. 19, ал. 2 ДОПК. Относно следващите предвидени в условията на кумулативност предпоставки, а именно недобросъвестно извършване на някое от посочените в т. 1 или т. 2 на чл. 19, ал. 2 ДОПК действия и причинно-следствена връзка между недобросъвестното поведение и намаляването на имуществото на задълженото лице, водещо до невъзможност да бъдат погасени задълженията, съдът намира също за доказани.

По делото от страна на жалбоподателят не бяха ангажирани доказателства обриващи изводите на органите по приходите, че жалбоподателят в качеството му на управител на дружеството, е извършил плащания от имуществото на последното, представляващи скрито разпределение на печалбата. Не са представени от жалбоподателят, както в ревизионното производство, така и проведено съдебно такова доказателства, че към 31.12.2015 г. не се установява липса на парични средства в размер на 278 000,00 лв., отчитани от дружеството по сметка 501 Каса в лева. Този факт както са посочили и органите по приходите не е оспорен от страна на жалбоподателя. На следващо място от страна на ревизираното лице не са представени доказателства, че изтеглените парични средства от банковите сметки на „ТРОФИМО“ ЕООД от Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС са вложени в независимата икономическа дейност на дружеството. Ето защо съдът намира за правилни изводите на органите по приходите, че изтеглени от банковите сметки на дружеството, както и от касата и напуснати патримониума на предприятието парични средства, не са документално обосновани с надлежното издаване на първичен счетоводен документ, че същите са използвани за плащане на разходи или задължения, свързани с осъществяваната от дружеството стопанска дейност.

Жалбоподателят недобросъвестно, в качеството му на управител на „ТРОФИМО“ ЕООД е извършил отклоняване на парични средства, с цел възпрепятстване събирането на установени публични задължения.

Индияция за недобросъвестно действие извършено от страна на жалбоподателя, целящо намаляване на размера на имуществено състояние на „ТРОФИМО“ ЕООД и невъзможност за погасяване на публичните задължения на последното, както са констатирани и ревизиращите, е и фактът, че дружеството е направило разходи за придобиване на дълготрайни активи /лизингов МПС/, въпреки, че е имало задължения във връзка невнесени декларираните резултати по СД по ЗДДС след м. 01.2013 г., задълженията за корпоративен данък от 2013 г.; за данък върху доходите и осигурителни вноски след 2013 г.

Предвид изложеното в настоящия случай обосновано следва да се приеме, че целта на изброените по-горе действия на ревизираното лице е умишлено избягване на плащане на изискуемите данъчни задължения, с което е оцетен фискът. Всички тези данни правилно са навели приходните органи на извод, че е налице причинно - следствена връзка между поведението на управителя и несъбирането на данъчните задължения на представляваното дружество. Ревизиращите органи по приходите са изследвали имущественото състояние на търговското дружество по налични публично - оповестени данни или чрез изискване на информация от други лица. В хода на ревизията не е установено наличие на имущество, което да послужи за погасяване на публичните задължения на търговското дружество, което има образувано производство по принудително изпълнение по изпълнително дело за неплатени вземания в ТД на НАП С. под № 8135/2014 г., по което публичният изпълнител след като е установил, че не разполага с парични средства по банковите сметки и имущество, които да послужат за обезпечаване на публичните вземания е

приел дългът като „несъбираем“.

Като е извършил разпореждане с имущество и парични средства, собственост на дружеството „ТРОФИМО“ ЕООД, жалбоподателят като управител умишлено е поставил в невъзможност задълженото лице да погаси задълженията си и имуществото му е намаляло. Така неговото поведение безспорно се обективира като действия по разпореждане с имуществото на задълженото юридическо лице, водещи до намаляване на това имущество, с което е възпрепятствало изпълнението на възникналите задължения. По своята характеристика те представляват действия по извършени плащания в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата и на дивидент, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за ДДС, КД, за данък върху доходите и осигурителни вноски. Скритото разпределение е от изброените в чл. 19, ал. 2, т. 1 ДОПК възможни действия на имуществено разпореждане. Не се твърди и не се установява друга причина за непогасяването на публичните задължения. По смисъла на § 1, т. 5, б. "а" от ДР на ЗКПО скрито разпределение на печалбата са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица. Ревизираното лице не е доказало и не ангажирало доказателства, че посочените суми са били използвани във връзка с дейността на предприятието. Доказателствената тежест е изцяло в тежест на Г. ТЕОФАНИС ТЕОХАРОПУЛОС, като лице черпещо благоприятни правни последици от осъществяването на тези твърдения за настъпването на положителни факти от обективната действителност, както по правило на чл. 170 от АПК, така и на общото такова на чл. 154 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, с която очевидно оспорващият не се е справил.

По отношение на възраженията, изложени в жалбата, същите се явяват неоснователни и несъответни на събраните доказателства. Това е така, защото същественото в спора е, че към процесните ревизирани периоди, от една страна дружеството е разполагало с налични парични средства в следствие на постъпилите плащания от съконтрагентите му, които са били достатъчни за покриване на задълженията му към НАП. Липсата на разплащането на последните следва да се приеме за доказано, че е в следствие именно на недобросъвестното поведение на третото лице, управител на дружеството. Видно от съдържащите се по преписката доказателства юридическото лице, след извършените разпоредителни действия от ТЕОХАРОПУЛОС, касае на практика цялото негово имущество. След тях то не разполага нито със суми по банковите сметки и нито с активи, които биха могли да послужат за удовлетворяване/обезпечаване вземането на НАП, поради което и дългът е категоризиран като несъбираем. Или към датата на издаване на обжалвания в настоящето производство РА на управителя, главният длъжник не може да обезпечи или плати съществуващите задължения, поради доказаната от приходните органи липса на имущество, която липса е пряко проявление на установените действия на Г.ТЕОХАРОПУЛОС.

Следва да се посочи, че отговорността на третото лице по чл. 19 от ДОПК е и за лихвата, дължима от законовия падеж на данъчното задължение до датата на погасяването му, като при ревизия, същата се изчислява до датата на издаване на ревизионния акт на лицето. Относно лицето, към което е насочена отговорността, задължението следва точно параметрите, каквито има главния дълг и към датата на погасяване на главния дълг от основния длъжник се погасява и задължението на отговорното лице, а при частично погасяване - например погасяване на главницата, отговорното лице остава задължено за лихвата по дълга. В случаят отговорното лице

не става носител на ново данъчно задължение, върху което следва да се начисляват лихви за негово собствено закъснение, а отговаря за чужд дълг в размерите, които дългът има до пълното му погасяване. След погасяване на главницата на дълга без значение кое лице го е погасило, задължението за лихви спира да се увеличава, но остава дължимо и подлежи на събиране. Съответно при цялостно погасяване на главницата и лихвата независимо от кое лице, отпада изцяло отговорността на отговорното лице. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 5 от 29.03.2021 г. на ОС на Първа и Втора колегия на ВАС, постановено по тълкувателно дело № 7 от 2019 г. по описа на съда.

С оглед на горното, следва да се приеме, че са установени всички предпоставки на чл. 19, ал. 2 т. 1 от ДОПК за ангажиране на отговорността на управителя на дружеството до размер на намаленото имущество.

Предвид изложеното, съдът намира оспореният ревизионен акт за правилен и законосъобразен, а жалбата против него следва да се остави без уважение.

По разностите по производството:

При този изход на делото и своевременно направеното искане, на основание разпоредбата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК на ответника следва да бъде присъдено възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита. Изчислено съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1, вр чл. 7, ал. 2 т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията ѝ към приключване на съдебното следствие) възнаграждението за осъществената юрисконсултска защита възлиза на 11322,35 лева.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Теофанис Теохаропулос, с ЛНЧ [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица]-132, ет. 3, офис 3, чрез адв. Г. Х. срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22002221000309-091-001 /24.03.2022 г., издаден от Ф. С. Й. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Т. Н. В. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1004 от 24.06.2022 г. на Е. С. П. - зам. директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, с който е установена отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител и едноличен собственик на капитала за задължения на дружеството за невнесени задължения на „ТРОФИМО“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] за: корпоративен данък за периодите от 2013 г. до 2014 г. общо в размер на 6 235,71 лв., ведно с лихви в общ размер на 5 000,85 лв.; данък върху добавената стойност /ДДС/ за данъчни периоди: от м. 07.2013 г. до м. 04.2015 г. и от м. 06.2015 г. до м. 12.2015 г. общо в размер на 59 420,88 лв., ведно с начислените лихви общо в размер на 35 796,28 лв.; данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 15 469,52 лв., ведно със съответните лихви в размер на 12 716,28 лв.; задължителни осигурителни вноски - държавно обществено осигуряване /ДОО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 10 181,20 лв., ведно с начислените лихви в размер на 8 363,84 лв.; универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 2 891,93 лв., ведно със съответните лихви в размер на 2 375,91 лв., както и за вноски за здравно осигуряване /ЗО/ за осигурители за периодите от м. 01.2013 г. до м. 08.2014 г. общо в размер на 4 572,92 лв., ведно със съответните лихви в размер на 3 756,66 лв.

ОСЪЖДА Г. Теофанис Теохаропулос, с ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Национална

агенция за приходите разноси по делото в размер на **11322.35 лева**, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ